

1 november 2009

Ontbijt om 7.30u. We hebben wat gebabbeld met Luc en de zwarte arts die met een Italiaanse getrouwd is. Zij waren hier vorig jaar met zijn drieën. Ze wonen en werken in Gemena maar zij is nu in Antwerpen waar ze aan het tropisch instituut een opleiding volgt. Hun dochtertje verblijft gedurende een jaar bij haar Italiaanse grootouders in Rome.

In afwachting dat we met Jean-Marc naar de Ambassade van de Orde Malta zullen rijden, neem ik wat foto's in de tuin: bloemen, een hagedis, ... Er vliegen hier kleine blauwe vliedertjes rond, ze hebben lange staarten. Er zijn ook kwetterende kleine vogeltjes, één van de soorten heeft fel spiegelende donkergroene vleugeltjes. Op een van de muren kruipt een interessant gekleurde hagedis met lange staart rond. Het is ondertussen ruim negen uur geworden en Jean-Marc komt nu pas naar beneden voor het ontbijt. Hij heeft zich overslapen en dat betekent dat we dus niet naar de Ambassade van de Orde van Malta gaan. Jean-Marc werkt voor de NGO CDI Bwanda. CDI staat voor Centre Développement Intégral. Ze zijn onder andere actief in grotere landbouwprojecten.

Florimont, een arts die voor Memisa werkt, komt langs. Met hem zitten we ruim twee uur aan een tafeltje in de schaduw waar we uitgebreid heel wat zaken aangaande het ziekenhuis van de zone Katako-Kombe bespreken.

Rond 11.30u. vertrekken we te voet naar het huis van Dr. Courtejoie in de 6° rue van Limete. Dat is slechts een goede vijf minuten stappen. We zijn daar uitgenodigd voor het middagmaal en uiteraard wordt daar, net zoals vorig jaar, uitgebreid over van alles en nog wat gediscuteerd. Ook Roger, de broer van Lucien - dokter in Katako-Kombe en sinds kort directeur van het

ziekenhuis - is aanwezig samen met nog twee andere medewerkers van Dr. Courtejoie. Yves vertelt hem het slechte nieuws dat hij deze morgen vanuit Katako-Kombe vernomen heeft: Guislaine, de vrouw van Lucien, die zeven maanden zwanger was, is gisteren met spoed opgenomen in het ziekenhuis. Een te groot geworden cyste op één van haar eierstokken veroorzaakte een zodanige pijn dat een keizersnede nodig bleek. Hun eerste kindje, een jongentje, heeft slechts korte tijd geleefd. Dit kwam ook kort aan tafel ter sprake. Het is merkwaardig hoe er gereageerd werd, niet eens gelaten: "things happen".

Na de middag hebben we een afspraak met Gaëtan van Memisa. Mijn verdwenen valies komt nog eens ter sprake en hij belooft dit probleem op te volgen. Kortelings nadat hij weer vertrokken is, belt hij ons op met de mededeling dat de valies dinsdagavond zal toekomen. Mooi! Morgen vertrekken we naar Ilebo, zonder valies dus. We hopen dat ze woensdag kan meekomen met het vliegtuig van Socfin dat ons in Ilebo zal oppikken om dan met ons en al onze bagage naar Katako-Kombe te vliegen. Ik moet dus vandaag, een zondag, nog aan wat t-shirts en een paar sandalen zien te geraken. Gaëtan stuurt chauffeur Edouard om samen met mij inkopen te gaan doen. Onderweg wissel ik \$20 tegen 880FC per US\$. Edouard voert me naar de markt van Gambela, een van de stadsdelen van Kinshasa. Hij raadt me aan om mijn handen in mijn zakken te houden en er mijn gsm en portefeuille vast te houden. In een door chinezen, met Congolese knechten, gerund winkeltje koop ik een paar teenslippers voor 1700FC. Op de markt zelf vind ik in twee kraampjes nog drie t-shirts die mij samen 3500FC kosten. Ik ben dus voor vier tref-

felijke kledingsstukken slechts 5200FC kwijt, dat is ongeveer \$6: spotgoedkoop lijkt mij. Die markt van Gambela is echt 't een en 't ander. Hij is enkele hectaren groot, onoverzichtelijk groot. Het is een wirwar van zeer smalle steegjes tussen duizenden van aan mekaar vastgebonden takken of bamboestokken gemaakte kraampjes. Het ene kraampje houdt het andere recht. Overal ligt er afval, hopen afval soms, stinkend hier en daar, zeker waar de hoop ligt te smeulen omdat natte of vochtige broel niet echt goed brandt. Op die markt kan men echt 'du n'importe quoi' kopen: muziek - je hoort van ver waar een muziekkraampje is, kledij, voeding, gebakken kip, olieballen, unités voor de gsm, ... Zoals gezegd: 'du n'importe quoi'. De ambiance is wel leuk. Ik ben de enige blanke die hier rondloopt en heb dus wel wat bekijks.

Als we weer bij de kapucijnen aankomen staan Yves en Jean Takombe mij op te wachten. Met zijn drieën rijden we door Kinshasa naar Jeans huis. Hij woont in een appartement met zicht op de Congostroom aan de andere kant van Kinshasa in de chiquere wijk Gombe. Het is daar merkkelijk frisser dan in Limete dat slechts enkele kilometer van Gombe verwijderd ligt. Op het terras van Jeans appartement drinken we een koele pint of twee, Primus, hét blonde bier van Kinshasa. Ondertussen heeft Cathérine, de vrouw van Jean een lekkere maaltijd klaargemaakt: gestoofd rundsvlees met champignons, gebakken gehakt, rijst (aziatische, niet die uit de Sankuru want deze rijst kan men hier niet kopen en dat is jammer), maniokbladeren en makemba (bakbananen). Jean opent een goede fles wijn (Pailliac, een soort Bordeaux denk ik). Het is een heel gezellige avond, we praten uiteraard over van alles en nog wat, hun jarenlang verblijf in Gent tijdens hun studies, enzovoort... Mijn achtergebleven valies kwam ook ter sprake en mijn uitstap naar de markt van Gambela om te

gaan shoppen. Catherine is aangenaam verrast dat ik dat een 'distractief' gebeuren vond, zei ze daar nooit durven rondlopen, zegt ze. Jean verdwijnt nadat hij van mijn shoppingavontuur gehoord heeft en komt terug met enkele nieuwe hemden en een broek die nog in de verpakking zitten. "Ze passen mij niet meer," zegt hij, "sinds ik wat bijgekomen ben." Ik krijg ook nog een onderbroek, wat kousen en een washandje. Eerlijk, ik voel me wat gegeneerd, het lijkt wel de omgekeerde wereld. Jean probeert me met veel omhaal te overtuigen dat ik helemaal niet moet gegeneerd zijn. "Jullie komen van zover om in ons land onze mensen vooruit te helpen. Nee, wij moeten dankbaar zijn. Het is dus heel normaal dat je van mij wat kledij krijgt om je uit de nood te helpen," probeert hij mij te overtuigen. Het helpt een beetje maar niet veel.

Vlak voor het avondmaal kwam een jonge verpleegster op voorstel van Jean zich aan Yves voorstellen. Ze is van Ilebo, heeft hier in Kinshasa gestudeerd en denkt eraan om in het ziekenhuis van Mapangu in de omgeving van Ilebo te gaan werken. Ze noteert haar gegevens, wie weet kan Yves voor haar 'een woordeke doen' in Mapangu.